

Micron

Organ al Consiliului Unii Asociațiilor Studențești din Institutul Politehnic „Traian Vuia” din Timișoara

Anul IV

nr. 4 (25) 1972

8 pagini

MICRON 25.

Revista noastră a ajuns, deci, la numărul 25. Cred că aceasta dovedește consecvența cu care Consiliul UAS (mai exact, cele două consilii mandatate în această perioadă) îndrumat de Comitetul de partid al Institutului, s-a preocupat de utilizarea eficientă, în spirit responsabil, a importantei prghi educative care este presa studențească.

Se cuvin acum, la apariția numărului 25, câteva succinte memororii, mai ales că cei mai mulți dintre acei care au participat la începuturile publicației noastre sau care i-au citit primele numere se află deja la locurile lor de muncă, răspinziți pe întreg teritoriul, în întreaga economie a țării.

Așadar, primul număr al „Micronului” apărea în noiembrie 1968. Reflectând perioada de început, necesarul de îndrumare, redacția, condusă de conf. dr. Iosif Preda, cuprindea numeroase cadre didactice. Concomitent, a avut loc rodarea echipelor care, la începutul anului universitar 1969-70 a preluat revista, constituind prima ei redacție efectiv studențească. Printre colaboratorii noștri care s-au remarcat în acea perioadă aș aminti pe Corneliu Popovici, Mircea Săcu, Ioan Sovar, Marius Popovici, Lucian Conea, Virgil Pascu. Am avut atunci multe de învățat, pentru a traduce cit mai eficient în viață indicațiile de creștere a activității politice studențești trasate de importanta Conferință a VII-a a Uniunii Asociațiilor Studențești din România. De fapt, în acel an 1969-70 presa studențească a devenit un fenomen politic național și, după mai multe intruniri sub egida Consiliului U.A.S.R., a fost constituită Comisia de presă a Consiliului U.A.S.R. al cărei prim președinte a fost actualul secretar cu probleme internaționale al Consiliului, Dan Mihai Birlița.

Redacția noastră de început a reușit să depășească multe greutăți, să-și câștige stima și colaborarea colectivului secției Ziare al întreprinderii poligra-

fic „Banat”. Și astfel, odată cu creșterea experienței noastre, s-a trecut de la apariția în 8 pagini odată la două-trei luni, la apariția aproape lunară în 16 pagini și la realizarea citorva numere speciale în 24 de pagini. Preocuparea principală a fost îndreptată spre reflectarea vieții studențești din institut, fără a scăpa însă din vedere integrarea publicației în atmosfera de efervescență politică și culturală a orașului nostru și a țării.

Unul din momentele în care colectivul nostru și-a dovedit maturitatea și capacitatea de rezolvare în timpul cel mai scurt a numeroase probleme de documentare, selecție de material machetare „din mers”, echilibrare de conținut a fost, cred, apariția în timp util a numărului festiv 16, dedicat Semicentenarului Institutului, în noiembrie 1970.

Bineînțeles însă că activitatea „Micronului” nu poate fi privită detașat de întreaga activitate a presei studențești în Timișoara, de colaborarea cu colegii din redacțiile „Scalpelului”, „Forumului”, „Agrariei”, de discuțiile aprinse cu aceștia, discuții nu odată controversate, despre rostul revistelor studențești, despre conținutul lor, despre competiția dintre ele pentru calitate și eficiență. Presa studențească din Timișoara a creat publiciști sau cadre politice de nădejde în acești cîțiva ani. Imi amintesc și acum cu plăcere îndelungatele și aprinsele discuții cu Florin Miclea, actualmente vicepreședinte al Consiliului Uniunii Asociațiilor Studențești din România, care era pe atunci redactor-șef al „Scalpelului”, cu Gheorghe Jurma sau Vasile Bogdan, de la „Forum”, acum ziaristi la „Flacăra” din Reșița, Corneliu Popovici, unul dintre primii „microniști”, azi ziarist la „Drapelul roșu”, cu Lucian Negruțiu, Aurel Paraipan, Teodor Bulza și mulți alții.

Acum un an, la absolvire, aveam siguranța că o nouă generație se formase deja, care să ducă și mai departe „Micronul”. Și într-adevăr, numerele apărute în acest an universitar au dovedit că s-a format un colectiv

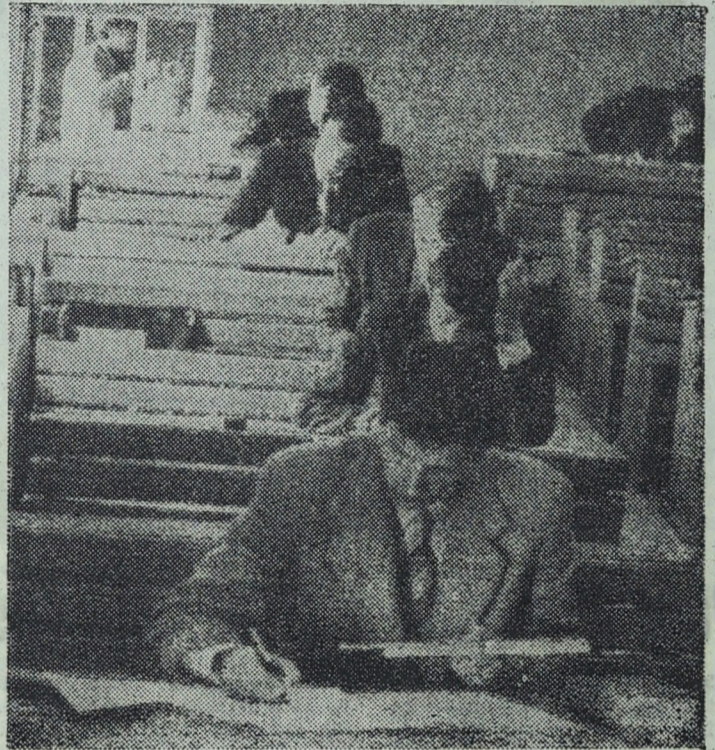
mai larg, mai diversificat ca preocupări, cu o mai corectă repartitie a atribuțiilor. Rezultatele n-au întârziat să se materializeze printr-o și mai intimă integrare a publicației în viața și preocupările studenților Institutului Politehnic „Traian Vuia”, o și mai largă, mai elevată deschidere către fenomenul cultural, un orizont programatic vast, realizat la un nivel publicistic tot mai înalt.

Adresînd de aceea felicitări actualei redacții, se cuvine totodată să mulțumim, în numele tuturor celor care au realizat, cu mult mai multe zile și nopți de muncă decît s-ar crede la prima vedere, cele 25 de numere, aprecierilor pozitive formulate deseori în paginile ziarului „Drapelul roșu”, ale „Vieții Studențești”, „Amfiteatrului” sau altor reviste surori din toate institutele țării.

Să mulțumim, de asemenea, Consiliului pe centrul universitar, Comitetelor de partid ale centrului universitar și Institutului, conducerei Institutului, pentru sprijinul prompt și eficient, politic, material, moral, cu care s-a răspuns întotdeauna solicitărilor noastre.

Și nu în ultimul rînd, se cuvine a mulțumi și aceluia care ne materializează în plumb, cerneală și hîrtie ideile, cu care colaborăm rodnic de patru ani, într-o inedită practică în producție, într-o adevărată școală a relațiilor umane, celor care formează colectivul secției Ziare la I.P. „Banat”. Ar fi prea mulți de amintit, de aceea mă opresc aici doar la maeștrii Bulejan și Gîscan, care au reușit mereu să găsească niște rezerve cu care să satisfacă veșnica noastră goană după o apariție cit mai rapidă. Și tuturor linotipistilor, paginatorilor, mașinistilor de la rotativă, care ne sprijină fiecare cum poate. Și, lucru nu mai puțin important, ne citesc imediat ce primele numere ies din rotativă, formulează pe loc aprecieri, ne privesc cu un interes de care sînt sigur că există studenți care nu dau dovadă.

ADRIAN NOVAC

DIN NOU, MARELE SFAT AL COMUNIȘTILOR!

Convocarea în luna iulie a acestui an, a Conferinței Naționale a Partidului, consacrată analizei înlăptuirii măsurilor hotărîte la Conferința națională din decembrie 1967 și la Congresul al X-lea al Partidului în legătură cu perfecționarea organizării și conducerii economiei și cu lărgirea democrației socialiste a determinat în întreaga țară un nou avînt al întrecerii socialiste.

Colectivele de muncă din industrie și agricultură, din toate ramurile economiei naționale, reevaluîndu-și în spirit realist angajamentele de depășire a planului anual, de înlăptuire înainte de termen a cincinalului calității, descoperind cu perseverență revoluționară noi rezerve de sporire a producției, consacră apropiate Conferințe naționale și celei de-a XXV-a aniversări a proclamării Republicii realizări impresionante.

În același timp, organizațiile județene de partid, întrunite în conferințe extraordinare, dezbate cu acel înalt simț al răspunderii care caracterizează întreaga activitate a partidului nostru, modul în care au fost înlăptuite hotărârile de perfecționare a organizării și conducerii activității economice.

Astfel, în focul luptei pentru producție tot mai mari, al dezbaterii celor mai eficiente modalități pe calea dezvoltării multilaterale, se pregătește marele sfat al comuniștilor.

Profund integrată marelui efort de creație al întregului popor, condus de partid, studențimea își dovedește odată mai mult, acum, atașamentul față de întreaga politică internă și externă a partidului, interesul responsabil pentru problemele ce vor fi dezbătute la Conferință.

După zilele fierbinți ale sesiunii de examene care finalizează un nou an de muncă matură și responsabil în asimilarea valorilor culturale materiale și spirituale, vor urma alte zile fierbinți de muncă.

Alăturîndu-se Chemării adunării extraordinare a reprezentanților studenților și elevilor din Iași, studenții Institutului nostru nu își vor precupeți eforturile în această vară pentru ridicarea pe o treaptă superioară, pentru utilizarea mai eficientă a practicii în producție.

Munca patriotică în care ne vom angrena, în industrie și agricultură, în infrumusețarea orașelor și satelor, va fi încă o dovadă a atașamentului, a dragostei și interesului adînc cu care întimpinăm marile evenimente ale acestui an, Conferința națională a partidului și aniversarea Republicii.

MICRON

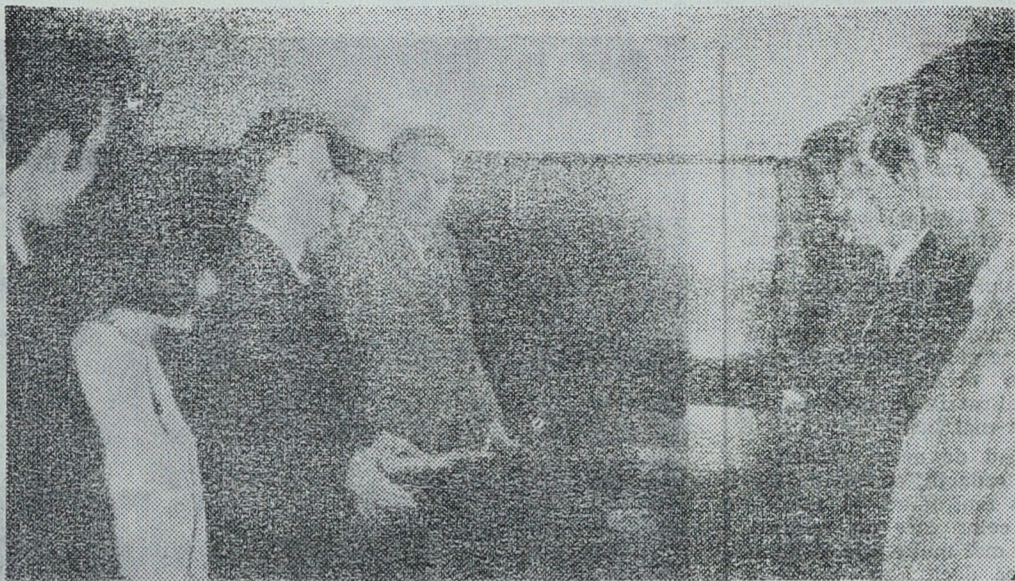

COOPERARE TIMIȘOARA — IAȘI

Este cert pentru toată lumea că secolul în care trăim cunoaște un avânt științific și tehnic nemai întâlnit până acum. Ori, într-o societate ce cunoaște un ritm de dezvoltare atât de rapid, a fi contemporan cu tine însuși și cu societatea în care trăiești nu mai este de mult o modă ce ține de subiect și ea devine în contextul actual o necesitate de primă sringență.

Una dintre condițiile sine qua non ale omului modern în societatea socialistă este continua ridicare a nivelului profesional, proces ce începe în facultate, uzină, etc. și a cărui durată definește mai pregnant personalitatea fiecăruia în ultimă instanță.

Anul acesta s-a semnat între institutele politehnice ale orașelor Iași și Timișoara un contract de cooperare, marcându-se astfel un moment important în relațiile dintre cele două centre.

Patru studenți și succesul lor la Iași

Ca una dintre primele manifestări concrete a acestui acord se înscrie și participarea unei echipe formată din patru studenți din Timișoara la Concursul de matematică „Gh. Asachi”. Componenta merituosă a celor patru studenți ai Facultății de Electrotehnică la Iași, iată prilejul de a sta de vorbă cu ei. Dar să vi-l prezint: DAN TRUFAȘU, secția Calculatoare; premiul I, DINI PETRE, secția calculatoare; premiul I, HORIA CIOCIRLIE, Calculatoare; premiul I, COITA VASILE, secția Electrotehnică, premiul II.

Rep: Prilejul cu care ați participat la concursul de la Iași fiind cunoscut, vă rugăm să ne spuneți mai întâi cum s-a desfășurat concursul.

Horia Ciocirlie: Concursul a fost organizat pe facultăți, de către Catedra de Matematică a I.P. Iași.

Cum era și firesc — continuă el — noi am participat în cadrul Facultății de Electrotehnică. În total am fost 40 de participanți și vreau să remarc buna lor pregătire. Mărturie stau și premiile pe care le-au obținut. Astfel, în total s-au acordat la acest concurs șapte mențiuni, patru premii III, 3 premii II și cinci premii I.

Rep: Din care voi ați „girat” patru fără drept de apel.

Dar ce considerați că a stat la baza succesului vostru?

Trufașu Dan: Desigur, mai întâi multă muncă. De altfel pe mine m-a atras matematica de când eram la școala generală. Apoi, după ce am devenit licean, am participat frecvent în etapele superioare ale olimpiadelor de matematică. Și nu cred că

dintre noi să fie cineva care să nu fi participat la olimpiadele din liceu.

Coita Vasile: O condiție însemnată reprezintă și studiul individual. Stilul de muncă față de perioadă din liceu este evident altul. Și cerințele sînt altele. De aceea, orice tentativă de a te eschiva de la studiul individual este echivalentă cu a-ți tăia singur craca de sub picior. Și aceasta cu atât mai mult cu cât vrei să realizezi ceva în viață. Cu cât studentul cunoaște mai bine legile vieții, cu atât mai mult, gradul lui de conștientizare este mai ridicat și rezultatele nu întârzie să se a-rate.

Rep: În ce măsură ați primit sprijin din partea catedrei și din partea Asociației Studențești?

Dini Petre: Din partea tuturor cadrelor didactice de la Catedra de Matematică am primit un sprijin folositor punându-ni-se la dispoziție culegeri de probleme și tratate de matematică mai puțin cunoscute dar de o mare importanță pentru noi, prin sfaturi care s-au dovedit a fi utile pe parcurs.

În ceea ce privește cea de-a doua parte a întrebării, trebuie să vă spun că nu am avut nici un fel de probleme de ordin social, gazdele străduindu-se și reușind ca noi să ne simțim cât mai bine. În legătură cu aceasta vreau să spun că un student delegat din partea Asociației Studenților Iași a fost permanent în preajma noastră și trebuie să recunoaștem că în absența unui astfel de ghid ne-am fi descurcat destul de greu. În compania lui am vizitat de altfel și multe obiective turistice ca de exem-

plu: Palatul Culturii din Iași, Bojdeuca lui Creangă, Muzeul Unirii, Biserica Trei Ierarhi, Teatrul Național din Iași și altele.

Rep: Totuși, ce alte aprecieri mai puteți face cu privire la desfășurarea concretă a concursului. Ați fost informați din timp asupra materiei de concurs?

Trufașu Dan: Aș vrea să menționez că am fost insuficient informați asupra desfășurării concrete a concursului, în sensul că nu am pregătit teorie și nici capitolul „Integrale” pentru că acestea nu figurau în materia de pregătire pentru concurs care ni se anunțase din timp. Totuși, la concurs acestea s-au dat și din acest punct de vedere concursul a constituit o piatră de încercare și mai dificilă pentru noi, în final spunându-și cuvîntul pregătirea individuală a fiecăruia.

Rep: Cunoșcînd că enumerarea problemelor ar ocupa un spațiu destul de întins, vă rugăm totuși să ne prezentați pe scurt principalele subiecte.

Horia Ciocirlie: Prima problemă a fost din „Siruri” dar la rezolvarea căreia trebuia să ții cont și de alte capitole, problema constituind un model de îmbinare, de corelare a capitolelor în matematică. O a doua problemă a fost din „Extreme de funcții de mai multe variabile, problema de calcul efectiv, iar cea de-a treia din „Integrale”.

Trufașu Dan: Problemele au fost combinate în scopul de a se verifica atât puterea de calcul și atenția cit și puterea de gândire. S-a pus accent pe artițiile de calcul, pe subtilitățile matematice.

Din partea gazdelor o contribuție deosebită la organizarea concursului a adus-o tovarășul prof. dr. doc. Klimescu de la Catedra de Matematică a I.P. Iași care s-a ocupat și de redactarea problemelor și apoi corectarea lucrărilor.

Rep: Cum considerați concursurile inter-institute?

Coita Vasile: Concursurile sînt foarte folositoare dar realizarea lor este dificilă din cauza programei de învățămînt diferită de la o facultate la alta și mai ales de la institut la institut.

Rep: Concursurile, pe lângă latura științifică, reprezintă pentru concurenți și un moment de

DEZBATERI Personalitatea trebuie integrată în efervescența socială

Anul III EM. Ultima dezbatere politică din acest an universitar. Aprecierile frumoase auzite despre dezbaterile anterioare ne-au determinat să participăm aici.

Este aproape ora 16. În jurul nostru se lucrează intens la proiect. Cu deosebită politețe tov. președinte Boldea intervine: — Ce-ar fi să lăsați proiectul? Răspunsul vine prompt însoțit de un zîmbet:

— Să știți că nu ne deranjează! De la prezidiul „format” din secretarul de an Pop Eugen și... atît, se aude mult așteptatul semnal de începere.

— Tema dezbaterii noastre de astăzi este: „Relația reciprocă dintre contribuția tînrului la dezvoltarea societății și realizarea propriei personalități”. Au pregătit materiale patru tovarăși. O să le dăm cuvîntul în ordinea Pandin, Tig... Rog să se prezinte primul material.

Articolul „Socialismul și personalitatea” din „Contemporanul” prezentat de Pandin D. nu trezește interesul așteptat. Vina aparține în mare parte celui care citește! În dreapta mea se consultă „Programul Loto-Pronosport”. E deschis la „Așii balonului”. Relaxare totală în sală sau „ce greu trece timpul!”. Secretarul își mîngie cu grijă mustața... „Nu se naște necesitatea ca fiecare personalitate să fie unică în felul ei?” (citit din articolul prezentat de Pandin). Ordinea anunțată la început este respectată strict: urmează Tig Gheorghe. Notăm primul freamăt al sălii (al participanților) la o nevinovată bilbiuală a colegului lor.

Încă odată constatăm efectul nefast al bombardării cu idei spicuite și copiate din articole mult prea încărcate în conținutul lor. Pe tablă e desenată schema unui generator sincron. Admir contrastul și asemănarea!...

Discuțiile se declanșează rapid făcîndu-ne să uităm inerția care trebuie învinsă în multe dezbateri. Primul este Sava N.: „Materialul e bine întocmit”. Nu a copiat mot a mot! Vorbitorul își învinge emoția. Între timp Danciu Nicolae se întoarce zîmbind. Amuzant, nu?

În cuvîntul studentul Popa Boghiș.

Din acest moment nivelul calitativ al intervențiilor urcă simțitor... „Cred că trebuie să discutăm despre condițiile oferite de socialism pentru împlinirea personalității”.

Vorbește clar, cu o argumentare firască. Simțim mai mult ca oricînd că sînt problemele noastre. Reținem exemplul camerei 83 de la cîminul 2 C unde presa literară și discuțiile despre cultură, artă sînt elemente obișnuite, cotidiene. În final desprindem o preocupare de prim ordin a viitorului inginer: „A ști să nu știrbești personalitatea omului cu care lucrezi”.

Studentul Nelu Tescaș, librarul standului din complex abordează în cuvîntul său probleme care se intersectează cu demnitate, cinstea, cultura și mai ales educația. Parecî totuși e prea departe de subiectul dezbaterii.

O emulație deosebită, o încordare a atenției, însoțesc intervenția lui Lucian Gruia:

„Omul viitorului este omul cu vaste cunoștințe tehnice. Avantajul de a fi la Politehnică este avantajul de a poseda logica. Personalitatea după mine este suma posibilităților omului. Sînt posibilități care se vor realiza, nu cele trecute... Se simte nevoia unui model viabil și demn de urmat. Omul izolat apare ca pădurea închisă într-un simbru de ghindă. Trebuie respectată personalitatea celui alt”. Finalul este foarte semnificativ pentru întreaga dezbateră: „Personalitatea trebuie integrată în efervescența socială”.

Tov. președinte I. Boldea: „O viață are omul, numai una!”. Sînt de acord că modelul este necesar, dar el trebuie să constituie numai punctul de plecare al personalității. Ne oferă o frumoasă sinteză a procesului de creare a personalității.

Hotărît lucru: calitatea intervențiilor a scos din anonimat ședința relevînd la o parte din vorbitori binefacerile culturii. Cînd secretarul a anunțat încheierea dezbaterii era gata, gata să încercăm un mic regret. Dar bine am făcut că nu ne-am entuziasmat căci întimplarea a făcut ca după dezbateră să urmeze adunarea generală a aceleiași organizații.

Ce mare coincidență! Primul punct al ordinii de zi: Analiza activității politico-ideologice în cadrul anului. Spre stupeora noastră analiza a constituit-o expunerea extrem de vagă a secretarului care a durat exact 3 minute și 15” (cu tragerile de timp. Prea multă nepăsare, tovarășe Pop Eugen).

Așa că am plecat nedumeriți de la ședința anului III EM, cu gustul amar al contrastelor, dar și cu convingerea că lucrurile trebuie să se îndrepte foarte repede pentru a șterge impresia unui accident.

L. C.

analiză, de confruntare a eului personal cu realitatea înconjurătoare. În acest ultim sens vă rog să ne spuneți: ați avut emoții?

Horia Ciocirlie: Ca orice tovarșor înainte de a fi aruncat în arenă! După ce am primit subiectele, simțeam că pot să iau taurul de coarne. Dar pînă atunci, nu!

Trufașu Dan: Concursul a avut un farmec aparte pentru mine prin faptul că era o completare pe plan superior a concursurilor tradiționale din liceu care timp de patru ani ne-au suscitât atenția în pregătire; a fost ca o frumoasă aducere a-minte a emoțiilor, bucuriilor și

tristeților oferite de acele concursuri.

Coita Vasile: Aș fi nesincer dacă aș spune că nu am avut emoții. Da, am avut emoții din cauză că participam la un concurs deosebit de cele anterioare, un concurs care se ținea în frumosul oraș așezat pe cele șapte coline, plin de amintiri și care a ținut să ne lase și nouă una pe care o vom privi întotdeauna cu multă bucurie.

Dini Petre: Mai ales după ce am dat lucrarea și de aceea abia așteptam să afl rezultatele, pentru că știm că am lucrat bine. Dar lucrările s-au deschis abia a doua zi seara, aceasta producîndu-mi mari emoții mie cît și colegilor mei.

Dialog dascăl - student

cu tov. prof. dr. ing.
IOAN DE SABATA
prorector al institutului

Animați de dorința de a continua dialogurile fructuoase dintre cadrele didactice și studenții Institutului nostru, care ne onorează revista, am avut cinstea de a fi primiți pentru câteva minute în cabinetul tovarășului prorector prof. dr. ing. Ioan De Sabata, care ne-a răspuns cu o deosebită amabilitate.

Student: Așadar, tovarășe prorector, în ambianța de iureș cotidian, ținând cont de necesitatea desăvîrșirii profesionale și a formării unui larg orizont cultural, vă rugăm să ne spuneți care este tipul de student pe care îl apreciați în mod deosebit?

Prof. De Sabata: După părerea mea, tinărul cel mai util societății este cel pasionat. Vreau să spun că rezultatele ulterioare din producție depind enorm de modul în care studentul și-a însușit materia predată în facultate, dacă a studiat serios și aprofundat sau a trecut superficial peste toate, numai în scopul sumar de a promova examenele la limită.

Mulți dintre studenții noștri au ales facultatea din pasiune pentru meserie și domeniu ales și constituie pentru ei preocuparea majoră pentru toată viața. Unii, puțini la număr, au venit la întâmplare, sfătuiți de părinți sau trîși de o modă.

Rolul fundamental al dascălului — pe lângă acela de a transmite cunoștințe — este de a educa studentul, de a-l trezi pasiunea pentru profesia aleasă.

Student: Ce credeți că îl caracterizează pe un tinăr cu o înaltă ținută morală?

Prof. De Sabata: Intrega lui activitate trebuie să fie subordonată unui singur țel: să fie util altora, să fie util societății și în funcție de aceasta să-și găsească mijloacele de a transpune în practică năzuințele sale. Tinărul este util societății atunci când se pregătește temeinic, atunci când are activitate politică, socială, atunci când se auto-educă în vederea atingerii țelului propus.

Student: Aveți certitudinea că prin formele de manifestare accesibile studenților, prin posibilitățile lor actuale, ei participă în suficientă măsură la desfășurarea armonioasă a procesului de învățămînt?

Prof. De Sabata: Eu cred că tineretul nostru are la dispoziție, în momentul de față, multe mijloace de manifestare în vederea îmbunătățirii procesului de învățămînt și că au existat preocupări în acest scop și mai înainte. Conducerea Institutului nostru a fost și este în contact permanent cu conducerea Asociației studențești și s-a dovedit receptivă la propunerile studenților, atât pentru îmbunătățirea procesului de învățămînt cît și al celui de educație. Legătura dintre cadrele didactice și studenți devine și mai strînsă acum prin faptul că în senat și în consiliul reprezentarea studenților este mult mai armonioasă.

Studentul trebuie să fie un element activ în ameliorarea continuă a procesului de învățămînt, proces care îi este dedicat lui. Studentul poate sesiza imediat carențele care se ivesc

și din propunerile și observațiile lui se pot îmbunătăți toate formele procesului instrucțional: cursuri, seminarii, proiecte, lucrări practice

În continuare, cred că modernizarea procesului de învățămînt poate fi realizată numai printr-o concurență vie între conducerea facultăților și Asociația studențești fiindcă oamnenii din generații diferite văd în mod diferit „modernizarea” și sugestțiile studenților pot fi extrem de utile.

Student: Cum apreciați nivelul politic al studenților și care este, după opinia dv., starea de maturitate politică — dacă se poate vorbi despre aceasta la vârsta noastră — și ce înseamnă o atitudine politică majoră în ziua de astăzi?

Prof. De Sabata: Aș începe cu ultima parte a întrebării: cred că atitudinea politică înseamnă un mod de manifestare, mai exact, un mod de a activa în deplină concordanță cu ideile și cu principiile care sînt elaborate de conducerea noastră de partid și de stat.

Deci, cred că un student e angajat politic atunci cînd își face datoria pe toate planurile, adică atunci cînd își dă seama că realizarea mărețelor perspective pe care le-a deschis țării noastre conducerea de partid și de stat este în funcție de pregătirea pe care el o acumulează aici, contribuind la îndeplinirea acestor obiective prin activitatea sa viitoare.

În al doilea rînd, cred că este angajat politic acela care duce această politică în camera de cămin, în grupă, în anul, în facultatea din care face parte și care ajută colegii să înțeleagă deplin această politică.

Student: Prin ce atribute se definește curajul în socialism?

Prof. De Sabata: Curajul este una dintre cele mai minunate caracteristici ale tineretului în general și cred că, în particular, ea trebuie să fie caracteristica esențială a tinerilor care trăiesc într-o societate cum este aceea socialistă. Eu cred că este curajos acela care înfruntă orice dificultate pentru a pune în practică, pentru a da viață ideilor generoase ale socialismului.

Este curajos acela care, înțelegînd la un moment dat că ideile sale sînt greșite, renunță la ele chiar dacă și le-a însușit într-o perioadă îndelungată. Dacă își dă seama că ideile lui „sînt greșite”, dacă i se demonstrează contrariul, ori cît ar fi de greu, un om curajos renunță la concepția care l-a fost înrădăcinată despre anumite lucruri (din știință, societate, morală etc.) și printr-o mutație logică înlătură concepțiile deformate.

Curaj înseamnă a îmbrățișa ideile noi și a acționa în sensul acestora, a combate părerile învechite, a depune eforturi susținute pentru a traduce în viață noul.

Student: Relația dascăl-student, în cadrul Institutului nostru, o găsiți firească, constructivă, sau rigidă, încă?

Prof. De Sabata: Mi se pare că trebuie să pornim de la două elemente importante: dascălul, prin profesia sa, se adresează

la studentul lui. Deci, este normal ca dascălul să dorească o apropiere de student, să dorească să intre în intimitatea gândurilor studentului și să-l formeze așa cum se cere. Pe de altă parte, studentul care vine să se instruiască în școală, găsește în dascăl nu numai o persoană care să-i transmită cunoștințe ci și un model spiritual capabil să-i influențeze concepțiile.

Mi se pare că există o relație bilaterală, o dorință fermă, din partea cadrelor didactice și a studenților de a se apropia. Rămîne încă de găsit mijloacele cele mai potrivite pentru a realiza această apropiere. Sigur, în școala noastră s-au făcut multe în acest domeniu, dv. le cunoașteți și eu nu mai insist aici, dar că mai sînt foarte multe de făcut, este adevărat.

Cred că încă nu am ajuns în situația ca studentul să se adreseze în mod deschis cadrelor didactice, să vină la consultații, să le caute în laborator, să-și spună păsurile, să-și spună gândurile și să exprime opinii despre anumite probleme, și cînd spun „opinii”, mă gîndesc și la cele intime.

Bineînțeles că nici noi nu am făcut totul pentru a înlesni această apropiere. Va trebui să găsim mijloace comune atât Asociația studențească, cît și noi. Aproximarea trebuie să fie totală, așa zice, ca de la copil la părinte.

Student: Pe lângă exigență, dv. personal, acordați studentului și o atenție cu nuanță afectivă?

Prof. De Sabata: Da. Eu sînt de părere că nu poți fi un dascăl bun fără a iubi tineretul! Nu are miez de dascăl acela care nu iubeste tineretul și lucrurile lui bune și cu acelea mai puțin bune, peste care, de obicei, se trece.

Eu, vă mărturisesc, pe studenții mei îi consider ca pe copiii mei, țin foarte mult la ei și mă bucur mult cînd sînt atenți, am o mulțumire deosebită atunci cînd în ochii lor scînteie curiozitatea și satisfacția. Mă bucur atunci că, prin mijloacele mele modeste, am reușit să-l fac să înțeleagă ceva. Toți acești ochi vioi și inteligenți mă emoționează după cum mă întristează cînd văd pe unii plictisiți, uitîndu-se pe fereastră. Nu vreau să spun că numai ei sînt de vină. Uneori sînt și eu, deoarece nu am reușit să redau frumusețea ascunsă a lucrurilor într-o formă corespunzătoare, atractivă.

Trebuie să spun însă, că de obicei plec cu multă satisfacție de la lecții. Avem un tineret valoros, foarte bun, pasionat harnic și sînt convins că și generația aceasta va fi la înălțimea sarcinilor ca și generațiile care au absolvit în trecut politehnica timișoreană.

Student: În ce fel considerați dv. că își petrec timpul liber studenții? Ce le-ați recomanda în acest sens?

Prof. De Sabata: Poate eu o să dau un răspuns rigid aici. Însă totul în viață trebuie făcut într-un mod judicios, planificat, chiar rigid așa spune, deși știu că unii tineri nu sînt de acord cu mine. Nivelul cunoștințelor, fluxul informațional e așa de

mare încît necesită o planificare riguroasă a timpului. Lucrul acesta e cel mai greu, poate, în viață. Recunosc că e dificil să lucrezi organizat, după un plan rigid și poate că unii dintre studenții noștri nu agreează acest sistem, tocmai datorită rigidității lui. Eu, însă, n-aș vorbi despre timp liber, nu cred că un om are timp liber. Dacă un om merge la o distracție, aceasta nu înseamnă „timp liber”. După părerea mea, dacă de la această distracție pleacă cu ceva util pentru el, aceasta nu a fost nici timp liber, nici timp pierdut ci un timp petrecut în mod agreabil și totdeauna util. Nu vreau să spun că celălalt timp nu este agreabil, dar poate nu m-am exprimat bine: orice perioadă face parte din complexul zilnic de pregătire. Omul trebuie să fie sănătos fizic, sănătos intelectual, trebuie să aibă concepții sănătoase. Toate împreună reprezintă activitatea zilnică într-un dozaj bine gîndit. Să nu exagerăm în nici o direcție! Să dozăm timpul în funcție de capacitățile intelectuale pe care le avem. Și cînd spun asta mă gîndesc la o problemă foarte interesantă care rămîne deschisă. Adică, nu aș inclina să spun că un om cu capacități modeste să acorde prea mult timp culturii generale. Cred că este mai importantă o cultură de specialitate, utilă...

Student: ...aș vrea să remarc că am întîlnit în institutul studenți cu valeități artistice: ingineri-poetici, ingineri-plasticieni. Cum priviți dv. o astfel de personalitate? Nu considerați că riscă ratarea cel puțin într-un domeniu?

Prof. De Sabata: Da, eu am vorbit mai înainte de pasiunea meseriei. Sigur că nu se exclude ca un om să aibă mai multe pasiuni. Personal, aș zice că două sînt suficiente pentru un om cu capacități obișnuite, nu ieșite din comun. Să ne referim aici, la capacitățile mediocre. Cred că două pasiuni sînt arhissuficiente. Una însă, trebuie să fie, neapărat profesia. Gîndiți-vă că absolutul, în condițiile actuale, va trebui să lucreze zilnic opt ore în meserie. Pentru cel pasionat aceasta va fi o delectare. Va avea posibilitatea să activeze în domeniul care-i place. Timpul va trece ușor. Va fi util societății. Va avea satisfacția împlinirii pasiunii cu mulțumirea unei retribuții corespunzătoare prin salariu, ceea ce este un fapt deosebit.

Vă rog să vă imaginați că meseria n-ar fi o pasiune, ci o treabă obligatorie o adevărată „muncă silnică” pe care o faci 30—40 de ani. Nu ar fi aceasta o viață ratată? nu ar fi păcat? A doua pasiune o consider utilă dar trebuie subordonată. În primul rînd va fi valoros în meserie și apoi bun în laturile anexe: pictură, sculptură, sport, orice vrei.

Student: Dar dacă pasiunile devin antagonice?

Prof. De Sabata: S-ar putea să fie antagonice dar totuși să nu se excludă.

Student: Vă rugăm să ne împărtășiți câteva considerații cu privire la presa studențească,

la rolul și la perspectivele sale.

Prof. De Sabata: Mie mi se pare că presa noastră studențească — și aici mă refer la „Mîcron”, pe care-l cunosc mai în-deaproape — a cîștigat mereu în calitate. În fiecare număr „Mîcronul” a fost altul, mai bun, s-a văzut de fiecare dată o contribuție mai importantă a studenților. Mie personal, ultimul număr mi-a dat satisfacții deosebite. Tocmai pentru că a fost cu adevărat studențesc. Presa trebuie să fie studențească, adică să reprezinte frămîntările studențimii. Și acestea pot fi sesizate în momentul în care colectivul de redacție se identifică cu studenții, le cunoaște preocupările și ceea ce vor ei să afle, să știe.

Dar nu ne putem așeza, evident, în coada studențimii și asta nici nu se discută. Este vorba de studențimea noastră fruntașă, angajată, cu pregătire politică și profesională de înalt nivel. Revista trebuie să fie militantă, să critice ceea ce e rău, să evidențieze ceea ce este bun.

Trebuie să cuprindem pe larg, în coloanele „Mîcronului” viața studențească. Nu cred că unele orientări trecute au fost bune, în sensul de a transforma revista într-o „de toate pentru toți”. Astfel de reviste se găsesc la chioșcuri. Dacă revista reflectă ceea ce este studențesc, cred că studenții vor sta la coadă după „Mîcron”.

Student: Vedeți de bun augur acordarea în paginile revistei a unor spații consacrate artelor și creațiilor originale?

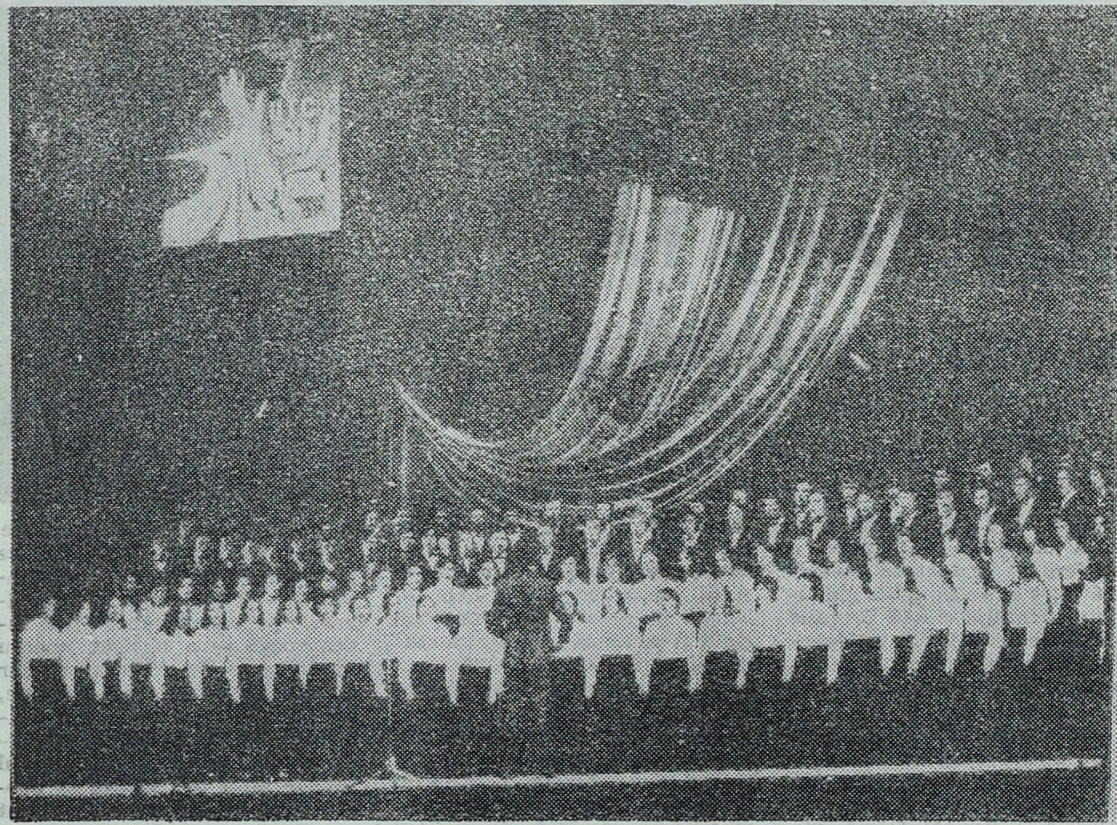
Prof. De Sabata: Eu zic că e foarte bine. Dar să fie pagini studențești și nu în afara ei. De exemplu, într-un număr trecut se relatau pe larg amănunte de la festivalul „Cerbule de aur” ori aceste informații se puteau găsi complete în alte reviste. Nu era necesar cu toate că-l interesea pe studenți, dar să folosim revista pentru a oglindi viața noastră profesională, științifică, politică și artistică.

Student: Dacă doriți, tovarășe prorector, să transmiteți studenților un mesaj pe această cale, să exprimați o idee pe care nu am atins-o în cursul discuției?

Prof. De Sabata: Evident că în calitate mea de dascăl, aș vrea să transmit studențimii urări de succes deplin în sesiunea care a început, s-o asigur că noi, dascălii, vom face totul pentru ca transmiterea cunoștințelor să se facă într-un mod impecabil. Mîndria noastră cea mai mare este de a avea studenți care să demonstreze realizări deosebite. Aceasta e mîndria curată a aceluia care construiește și care a ajuns să-și vadă obiectul așa cum l-a visat. De aceea cred că și pentru bucuria dascălilor dar mai ales pentru realizarea visurilor studențești, eu vă urez mult, mult succes!

Student: Vă mulțumim călduros!

Dialog consemnat de
M. IOVIN

Festivalul Național al Artei Studentești, ediția 1972, s-a deschis la Cluj, într-un capricios sfârșit de martie. Soseam la Cluj din primăvara noastră timișoreană, și acolo am dat de vinturi reci, de ploaie, lapoviță, apoi chiar și zăpadă pentru ca în ultima zi să răsară (pentru scurt timp, e drept) un soare generos.

Soseam la Cluj purtat de o deosebită curiozitate și emoție: debutul festivalului coincidea cu reluarea unei tradiții, aceea a brigăzilor artistice de agitație, care au avut cu ani în urmă o binecunoscută răspundere și audiență în mediul universitar.

Se pune în mod firesc întrebarea cum va fi depășit handicapul anilor de întrerupere în acest gen. Este cunoscut că ultima perioadă a sa a cunoscut o accentuată formalizare și tipizare, ducând implicit la scăderea interesului și în final la abandonarea formulei.

În noile condiții create în ultimii ani, dominate de remarcabila promovare a spiritului de dezbateră, de largirea continuă a democrației socialiste, de afirmarea tot mai plenară a legalității și echității socialiste, a devenit mereu mai necesar și un reflex al acestor condiții și în activitatea artistică studentească. Aceasta pentru a exprima de pe poziții cât mai diverse, în afara cadrelor instituționale create democrației universitare, conștiința de sine a studențimii noastre, profundul său spirit critic și auto-critic și prin modalități mai specifice tinereții noastre. Iată de ce după adoptarea importantelor documente de partid privind activitatea ideologică, una din numeroasele modalități de transpunere în viață a acestora a fost și revitalizarea brigăzilor de agitație.

Soseam însă la Cluj și cu speranța că această reluare a tradiției se va face la nivelul anilor pe care îi trăim. Cu alte cuvinte, că spectacolul de brigadă nu va fi reluarea celui de acum zece ani.

Numeroasele discuții purtate în centrul universitar în perioada premergătoare concursului scosese în evidență o serie de idei diferite în legătură cu brigăzile de agitație. Chiar concursul de preselecție a dovedit aceasta. Universitatea s-a prezentat cu o brigadă clișeu: zece sau doisprezece oameni, alternativ băieți și fete, dispuși în linie cu fața la public, făcând pe rând câte un pas înainte pentru a declama un cuplet sau cântând în cor, acompaniați de acordeonul din culise.

Pornind de la o altă concepție, și anume că brigada nu reprezintă un dat, o formulă obligatorie, că esențial este scopul acestui gen, manifestarea artistică a spiritului critic și auto-critic al studențimii indiferent de modalitățile folosite, brigăzile Institutului de medicină și Institutului nostru au prezentat spectacole gândite într-un anumit fel de înșiși realizatorii lor, obținând dreptul de participare la faza națională de la Cluj.

Și într-adevăr, Clujul a consacrat explozia originalității studențești în privința modalităților de expresie. Un public fierbinte și entuziast, o sală clocotind ca un vulcan explodind în urale și ovații ca un stadion, dar și sancționând ferm și necruțător orice clișee și tipare, iată ambianta Casei de cultură a studenților din Cluj, unde s-a desfășurat concursul. Zece de blitzuri, magnetofone, reflectoarele televiziunii, mai multe studiouri de radio, corespondenți de presă din toată țara lucrău febril pentru înregistrarea acestei revărsări de umor și satiră necruțătoare, de critică fermă și la obiect, de inteligență distilată.

Diversitatea de modalități folosite au obligat pe cronicari la un fel de clasificare ad-hoc. S-a vorbit astfel de brigada muzicală (I.M.F. Iași), brigada operetă (I. A. București), brigada studio (Casa de cultură a studenților Cluj), brigada modernă (Facultatea de electronică București). Au mai fost spectacole slabe, brigăzi clișeu, despre care vom vorbi mai jos. Dar a mai fost și brigada Institutului Politehnic București, imposibil de a fi încadrată în această clasificare ad-hoc, și care a primit, așa cum era și de așteptat, Premiul special al revistei „Viața studentească”. De altfel, în titlatura acestui premiu este cuprinsă și unica modalitate de a caracteriza cumva acest spectacol, aplaudat pînă la extenuare, prin noi, de peste 100.000 studenți: Premiul special pentru căutarea unei formule noi de spectacol politic studentesc.

Desfășurat sub leitmotivul „Oriunde s-ar afla, omul caută să-și înfrumusețeze viața”, spectacolul acesta a fost unul de relevare a esențelor, a crezului studențimii și tinereții nostru. Mi s-a părut că simt în el pulsul întregii studențimii, nu neapărat al unui institut. Pe scenă se desfășurau, cu timpul oprit în loc pentru noi, spectatorii, cîntece (cu chitare electrice, nu cu acordeon), cuplete de mare inteligență, dansuri mo-

derne în execuții și ritmuri debordante, mișcări scenice de mare rafinament și inventivitate. Nu s-au auzit critici mărunte, adresate studentului X sau Y, formale sesizări de cutie. În fața noastră s-a țesut ad-hoc o imagine a propriei noastre tinereți, cu problemele ei fundamentale. Am înțeles că e vorba de dragoste și poezie, de responsabilitate și umanism, de mine și de noi, de ea și de el, de studenți și profesori, de ieri, de azi, dar mai ales de mine, de filozofie și de știință, de om și de natură. S-a mai înțeles din acest spectacol că el exprimă o studențime aici și acum. S-a simțit respirația largă a patriei, munca noastră titanică, înflorirea unei țări, a unui popor căruia îi aparține această studențime. Diversitatea de modalități artistice slujind o partitură elevată, interpretarea de mare precizie și rafinament, inteligența și bunul gust cu care a fost retopit tot acest amalgam pentru a ține din el, fără a se fi spus măcar un cuvînt de lozincă, ideea profundei noastre angajări în tot ce se întreprinde în țară, iată determinante majore ale acestui mare spectacol politic studentesc, pe care l-am văzut, chiar dacă nu a fost distins cu Marele premiu sau Premiul I. drept culmea a ceea ce s-a prezentat la Cluj.

Desigur, este cu neputință să comentăm toate spectacolele premiate. De aceea ne vom rezuma la câteva aprecieri generale privind formațiile premiate.

Caracteristica fundamentală a brigăzilor studentești bune văzute la Cluj a fost spiritul critic. Prin aceasta se înțelege că nu s-au prezentat niște balanțe

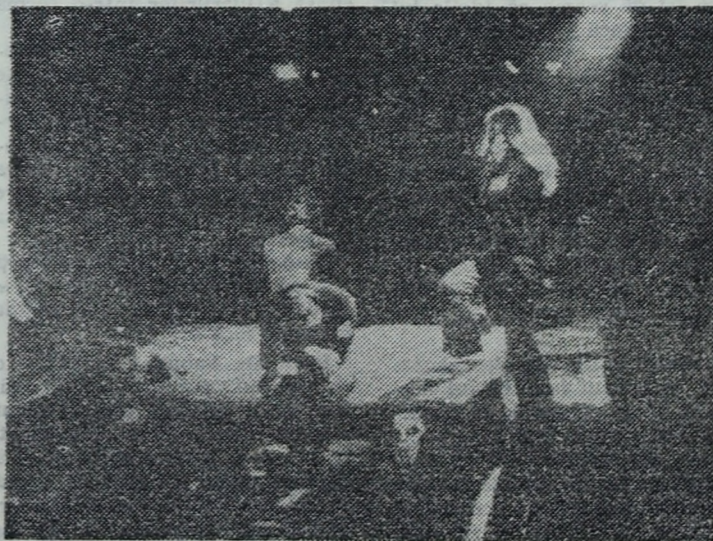
de tip dare de seamă, cu lucruri bune și rele. Accentul a fost pus pe înfierarea aspectelor negative ale vieții universitare: mediocritatea profesională, chiulul, blatul, nerespectarea normelor de conviețuire, favoritismul, pilele, tendința spre viață ușuratică, liberalism, căpătuială, imoralitate. Au fost violent satirizate aspectele birocratice ale muncii asociațiilor studentești, incompetența, lipsa de responsabilitate, șefomania, formalismul.

Aceste critici au apărut într-o diversitate de moduri de prezentare imposibil de cuprins, în repertoriile brigăzilor bune. Dar au fost formulate și șablonard, în stilul unor gazete de perete vorbite, în spectacolele mai slabe. Pentru o exemplificare voi povesti o scenă din spectacolul de la Pitești. Cîțiva studenți termină Institutul de trei ani. Doi dintre ei, care se iubesc, aleg același sat îndepărtat pentru a-și face acolo împreună datoria. În alt cuplu intervine o sciziune. Fața pleacă hotărîtă la țară, în timp ce băiatul renunță și la ea, și la diplomă pentru a se face ospătar pe litoral și a-și câștiga o viață mai ușoară și o mașină în doi-trei ani. După scurgerea acestui termen, toți aceștia se întînesc „întîmplător” pe litoral. Primii își împărtășesc din deosebitele succese obținute în satele respective, precizîndu-se că se află acolo într-o tabără de pionieri. Tot întîmplător, ospătarul care-i servește cu o bere este fostul lor coleg. Pentru a-i da acestuia o lecție, nu-l recunoște și îl tratează doar ca atare. Desigur, totul se încheie cu o explicație în care profesorul rătăcit recunoaște că viața pe care o duce e cu totul altfel decît și-a imaginat, că „mașina e mai departe decît oricînd” (!) etc. Cînd află și că fosta sa iubită îl mai așteaptă încă în acel sat depărtat își face lichidarea și pleacă acolo. Pupat toți Piața Independenței. Este doar un exemplu, și au mai fost destule. În general s-a constatat la brigăzile așa-ziselor centre universitare mici acest fenomen de schematism, de tratare îngustă, de lipsă de originalitate și spirit creator, de închistare în vechile formule.

De aceea, confruntarea de la Cluj, în chiar primul an al apariției brigăzilor studentești, a constituit pentru toată lumea un prețios barometru pentru modul în care este privit la scară națională acest gen de activitate.

Pentru spectacolele de excepție despre care am amintit, au fost trasate clar exigențele care se impun spectacolului politic studentesc, s-au trasat importante linii directoare pentru evoluția acestui gen. Le subliniem în încheiere: originalitate, spirit novator, curaj etic, diversitate artistică, texte de calitate, concepție studentească, spectacole realizate de noi înșine pentru noi. Fără instructori oarecare. Fără reținere. Fără prejudecăți. Acum, trecutul brigăzilor studentești este Festivalul de la Cluj. Ce a fost mai bun acolo trebuie depășit mai departe.

ADRIAN NOVAC

UNIUNEA ASOCIAȚIILOR STUDENȚEȘTI

UTO

50

FESTIVALUL NAȚIONAL AL ARTII STUDENȚEȘTI

CLUJ	24-26 martie	Corul
BUCUREȘTI	4-6 aprilie	Folclor
BRAȘOV	14-16 aprilie	Film
IASI	21-23 aprilie	Muzică
TIMIȘOARA	28-30 aprilie	Teatru
ORADEA	5-7 mai	Coloană

TIMIȘOARA

DESPRĂ

STUDENTES

Sintem tentați să scriem despre Festival câteva rinduri vanilate și frumos rumenite, adică, în calitate de gazde și totodată de participanți la marea sărbătoare studentească, să servim publicului o plăcintă bună și ușor digerabilă, ceea ce ar însemna frazeologie convențională, o comodă trecere în revistă însoțită de punctul nostru de vedere, bineînțeles cel mai responsabil și cuvintele conclusive de laudă pentru că totul a fost bine și frumos, dar că mai există și unele lipsuri...

Considerăm că așa s-a procedat în unele cronici „de rigoare” de la care am așteptat mai mult decît lista laureaților și unele opinii strict personale din-

ESTI DIN ROMANIA

ma în stabilirea ierarhiei, a varietății spectacolelor, greu de încadrat în genuri fixe și nu în ultimul rând, din dorința de fair-play, căci și noi am concurat.

Există însă, unele aspecte care s-au evidențiat și asupra cărora ni se pare interesant să stăruim.

Mai întâi, constatăm oarecum nedumeriți că teatrul studențesc este vizibil separat de sfera teatrului profesionist (și aceasta pe bună dreptate atunci când am văzut unele încercări de abordare a textelor clasice și a unor autori consacrați, încercări care, plasându-se într-o aură de diletantism, firește că ne-au dezamăgit și pe noi). I s-a spus cu jumătate de gură teatru amator, dar cu oarecare jenă, parcă, totuși o categorie distinctă și cu valențe mai speciale, în fine, un teatru autentic care caută să elimine amatorismul, evită profesionalismul dar... care se impune printr-o anumită notă de profesionalism! Oare să înțelegem că teatrul profesionist este infailibil, teatrul amator este, fatal, un domeniu plat iar teatrul studențesc se mișcă între, vrea altceva, dar este încă o specie hibridă?

Dezbrăcându-ne de snobismul unora, de ignoranța altora și de propriile incertitudini, dar mai ales repudiind mediocritatea, într-o epocă în care accentul cade mai mult ca oricând pe deosebirea artei de nonartă, afirmând cu convingere că teatrul studențesc, prin multe dintre spectacolele prezentate și la acest festival, poate fi și este teatru adevărat, marele teatru, specific secolului al XX-lea, când valoarea nu poate fi monopolizată, când cei mai curajoși ating culmile, nu neapărat cei autorizați, și așa după cum teatrul profesionist își are menirea și sfera lui de angajare, cel amator are utilitatea sa prin angrenarea maselor în cimpul culturii, teatrul studențesc poate deveni teatru profetic.

Există imitație și artă, iar dacă dintre prezențele la Festival, unele au reușit să depășească zona comună, ele nu mai pot fi categorisite ci aparțin artei adevărate și trebuie apreciate ca atare.

Să nu privim fenomenul artistic studențesc în modul izolat, expectativ, gândind că el se manifestă ocazional, căci el se manifestă de câte ori i se oferă posibilitatea sau de câte ori descoperă o posibilitate iar când nu are nici una trăiește pentru sine (vezi cazul teatrului „Podul”) și noi considerăm fiecare manifestare un prilej de a spune, de a „scoate lumii la vedere” (cum ar spune cronicarul) ceea ce simțim că este și ceea ce vrem să fie și în acest context spectacolele trupelor de la Arhiteatru, de la Universitatea Timișoara și de la Studioul A al Politehnicii timișorene, capătă o interpretare mai apropiată de esență.

„Azi, 5 mai”, „Povestea unei case”, „Zgomotele”, sau „De la un capăt la altul” (Tirgu-Mureș) și altele au fost spectacole politice majore, valoroase atât prin opțiune cât și prin viziune și curaj. Păcat că unii n-au avut curajul să privească până unde au privit actorii și au insinuat că mesajul este confuz, susținându-și afirmațiile cu expresii tocite de tipul „...angoasa existențialistă a însingurării”, etc.

Nu! Din moment ce o trupă se manifestă în cadrul unei competiții, deci recunoaște și o instituție tutelară, problemele revelate pe scenă nu sînt de factură existențialistă ci eventual existențială! Și acesta este miezul artei: existența ilustrată cu măiestrie și imboldul spre transformare.

S-a remarcat faptul că majoritatea spectacolelor valoroase au avut un substrat politic, dar noțiunea rămîne evazivă atîta vreme cît nu este concretizată. Căci ni se pare pleonastic a spune „teatru politic” în orînduirea socialistă, atunci cînd susținem de atîta timp teza artei cu tendință, cînd știm că aparține artei acel produs al spi-

ritului care implică rezonanțe adînci, sociale și politice.

Ori din discuțiile care au precedat decernarea premiilor a reieșit că nu toată lumea a apreciat la fel nuanțarea acestei realități, unii găsind ca cele mai semnificative realizări spectacole care, după părerea noastră au dovedit o asimilare insuficientă a realității și o elaborare artistică simplistă iar selecția juriului susține părerea noastră, căci deși criticate pe alocuri, piesele premiate au vădit o gândire politică și o angajare patriotică matură, lucidă și au fost susținute artistic cu dăruire caldă, în detrimentul spectacolelor care s-au realizat doar prin elan și vehemență („Copacii trăiesc în picioare” — Iași — „Apel general” și „Roșu vertical” — Timișoara).

S-a afirmat că teatrul studențesc se află într-o criză, că nu există un repertoriu studențesc și de aceea unele trupe au rămas la un nivel mediu, abordînd texte perisate, fără perspectivă: „Mansarda” (Baia Mare), „Albastru deschis” (Brașov), „Tabloul” (Galați). Dar iată că și acestea au plăcut publicului, deci au avut rostul lor, fiind seama de gustul unor spectatori care este încă la acest nivel. Pe de altă parte, ni s-a promis instituirea în grabă (?) a unui

repertoriu adecvat, caiete de creație puse la dispoziția animatorilor de teatru studențesc, etc. dar ne întrebăm iarăși, această măsură nu va menține pe mai departe nivelul mediu al teatrului în anumite tipare, la o anumită cotă? De vreme ce am văzut spectacole excelente, care ne-au creat probleme și fără acest repertoriu preexistent, poate că direcția dezvoltării, simburile afirmării se află în sinul fiecărei trupe. De aceea pledăm pentru spectacolul colaj (numirea destul de aproximativă) capabil să exprime mult, să generalizeze, uzînd de simboluri semnificative.

Aici trebuie să spunem cîteva cuvinte despre participarea la Festival a Institutului nostru, reprezentat de trupa studioului A, care a obținut premiul III cu piesa „Zgomotele” de Radu T. Popa, regizorul formației. Este printre laureați, o prezență solitară, fără renumele teatrelor „Podul”, „Arhiteatru”, sau al Universității din Timișoara, toate premiate la edițiile anterioare și deci cu continuitate în creație, fapt subliniat și care ne-a făcut să înțelegem că într-o asemenea companie, era greu să obținem mai mult, cu toate că spectacolul nostru a avut cel mai mare succes de public, a plăcut tuturor chiar dacă apoi s-au ridicat cîteva glasuri

care „în numele tuturor” n-au înțeles prea mult. „Zgomotele” s-a impus ca un spectacol modern, cu structură poetică, avînd un mesaj solid și dificultățile de interpretare a sensului, credem că provin din imposibilitatea de a încadra spectacolul în categoria celor dramatice, colajelor sau celor de poezie, căci nu aparținut nici unuia și de aceea ne așteptam ori la un mare succes, ori la respingere dar, spre surpriza noastră, am fost încadrați la spectacolul colaj și ierarhizați ca a treia valoare în această categorie. Că au fost spectacole colaj mai bune sîntem în deplin acord, dar considerăm că studioul A, a constituit revelația acestui Festival, prezentînd un spectacol unitar, inedit, care l n impus și desigur că se va strădui să confirme succesul.

În încheiere, ne asociem și noi la propunerea de a se institui stagiuni studențești permanente, care să elimine activitatea pulsatorie a teatrului studențesc și care ar putea să-l integreze în circuitul valorilor naționale pentru toți, căci, s-a demonstrat, avem ceva de spus nu numai nouă ci fărăi întregi și o putem face cu înaltă responsabilitate și simț artistic.

ION ACHIM

INTERNATIONAL STUDENTESTI

VIII-a 1972

ISSA SAU PEATRUL TUTESC

re lesne
a ce nu
emnatar
cît o a
ezul fe
sumat și
e funda
a spi
alternan
zile de
cu trup
ei, febra
succesur
or, ten
noastre
rea de a
de a fi
de preț
m cîteva
astre, pe

care le dorim în favoarea unei evoluții ascendente a teatrului studențesc și a înțelegerii fenomenului în spațiul intim al condiției sale.
Așadar, Timișoara a găzduit a VIII-a ediție a Festivalului național de teatru studențesc, prilej de împlinire și confruntare a trupelor studențești care au prezentat douăzeci și nouă de spectacole de poezie, spectacole colaj și piese dramatice, răsplătite cu aplauze călduroase, iar cele considerate mai valoroase, cu o sumă de premii decernate de către un juriu prestigios, ale cărui decizii credem că nu e necesar să le comentăm, avînd în vedere multitudinea de factori de care a trebuit să se țină se-